

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Urto/2/2023
Identifikačné číslo spisu: 1022201535
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:1022201535.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Jozefa Šutku v trestnej veci proti odsúdenej B. C.Č. pre trestný čin krádeže za účelom obohatenia podľa § 15, § 127, § 130 ods. 1 prvý prípad rakúskeho Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 28. februára 2023 v Bratislave o odvolaní odsúdenej B. C. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. januára 2023. sp. zn. 1Ntc/28/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdenej B. C. zamieta.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 11. januára 2023, sp. zn. 1Ntc/28/2022, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí“) rozhodol o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu Korneuburg z 18. júla 2022, sp. zn. 326 Hv 43/22k, ktorým bola občianka Slovenskej republiky B. C., nar. XX. A. XXXX v C., trvale bytom E. XXXX/XX, C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike, uznaná vinnou z trestného činu krádeže za účelom obohatenia podľa § 15, § 127, § 130 ods. 1 prvý prípad rakúskeho Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku krajského súdu a za ktorý jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 731 (sedemstotridsaťjeden) dní. Súčasne krajský súd podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona rozhodol, že odsúdená bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu, ktorý bol odsúdenej B. C. oznámený doručením jeho rovnopisu 17. januára 2023 (č. l. 60), podala odsúdená 27. januára 2023 odvolanie (č. l. 61 - 63), v ktorom uviedla, že na Slovensku nemá žiadne zázemie, trvalý pobyt, ktorý sa uvádza je neplatný už od jej detstva; je bezdomovkyňa - drogovovo závislá a nemá žiadnu blízku rodinu, keďže jej matka je už nebohá; má jedného brata, ktorý je drogovovo závislý. Pokračovala, že už roky recidivuje aj v drogách aj v páchaní trestnej činnosti, na Slovensku si už vykonávala viacero trestov - nepodmienečných a neprispelo to k jej

náprave, práve naopak. Poznamenala, že v Rakúskej republike má lepšie resocializačné podmienky (napr. finančné, zdravotné a sociálna pomoc) pre výkon trestu odňatia slobody. Požiadala o ponechanie vykonať trest v Rakúskej republike a tým ponechania možností, aby bol trest ktorý si odpykáva prospešný a prispel k jej náprave.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) preskúmal na podklade odvolania odsúdenej, ktoré bolo podané oprávnenou osobou a včas, zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné.

Všetky úvahy a aj závery krajského súdu, týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie uznania cudzozemského rozhodnutia a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené a dostatočné. V prvom rade je potrebné uviesť, že všetky zákonné podmienky pre uznanie a výkon rozsudku Krajského súdu Korneuburg z 18. júla 2022, sp. zn. 326 Hv 43/22k, ktorým bola B. C. odsúdená (ďalej tiež „rozsudok štátu pôvodu“), sú aj podľa najvyššieho súdu splnené.

Z predloženého spisu vyplýva, že odsúdená nie je vyňatá z pôsobnosti slovenských orgánov činných v trestnom konaní a súdu (§ 8 Trestného poriadku), podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nie je z dôvodu nedostatku veku v čase spáchania skutku, ktorý je predmetom uznávacieho konania, trestne nezodpovedná (§ 22 Trestného zákona) a výkon rozhodnutia nie je premlčaný, hoci na stíhanie predmetného trestného činu je daná aj právomoc slovenských orgánov (§ 4 Trestného zákona).

V preskúmvanej veci neprichádzalo do úvahy posudzovanie obojstrannej trestnosti predmetných činov, keďže podľa rakúskeho právneho poriadku za predmetné trestné činy možno uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby až tri roky. Z porovnania predloženého osvedčenia s rozsudkom štátu pôvodu je zrejmé, že tieto navzájom obsahovo zodpovedajú, pričom osvedčenie je úplné. Z jeho obsahu (č. 1. 6) zároveň vyplýva, že odsúdená sa osobne zúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu uznávacieho rozhodnutia, a dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť (podľa stavu v čase doručenia osvedčenia) vykonaná, nie je kratšia ako šesť mesiacov a nezahŕňa opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky alebo na systém jej zdravotníctva vykonať.

Podľa lustrácií v informačných systémoch Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a podľa odpisu z registra trestov, nie je odsúdená na území Slovenskej republiky aktuálne trestne stíhaná pre iné trestné činy spáchané pred jej prípadným odovzdaním a ani nemá vykonať trest odňatia slobody uložený jej za takýto trestný čin. Proti odsúdenej nebolo pre ten istý skutok, ktorý je predmetom uznania a výkonu, právoplatne rozhodnuté slovenským súdom.

Pokiaľ ide o odvolateľkou uplatnené námietky, najvyšší súd považuje za potrebné vo všeobecnosti uviesť, že aj z ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že členské štáty sú v zásade povinné uznať a vykonať rozhodnutie štátu pôvodu a odmietnuť ho môžu len v stanovených prípadoch, ktorých úplný výpočet je v podmienkach Slovenskej republiky uvedený v § 16 ods. 1 písm. a) až m), ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí. Prítom ani povinnosť vykladať vnútroštátne právo eurokonformne, t. j. s čo najväčším ohľadom na znenie a účel rámcového rozhodnutia, neumožňuje jeho výklad contra legem (pozri napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 5. septembra 2012, Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, body 53 až 56).

Keďže odsúdená je štátnou občiankou Slovenskej republiky a má na jej území trvalý pobyt, sú v jej prípade splnené zákonné podmienky pre uznanie a výkon rozsudku štátu pôvodu podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí a teda nie je u nej daný dôvod odmietnutia podľa § 16 ods. 1 písm. f) tohto zákona. Na základe uvedeného dospel aj najvyšší súd k záveru, že v preskúmvanej veci

nie je daný žiaden dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozsudku štátu pôvodu podľa § 16 ods. 1 písm. a) až m), ods. 2 zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí. Najvyšší súd neakceptoval odvolacie argumenty odsúdenej, pretože v konaní o uznaní a výkone cudzozemského rozhodnutia nemajú náležitú relevanciu. Takto podané odvolanie považuje za nedôvodné a konštatuje, že krajský súd rozhodol zákonne, dôvodne a spravodlivo.

Pokiaľ ide o zaradenie odsúdenej na výkon trestu odňatia slobody do príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody, najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu týkajúceho sa zaradenia odsúdenej do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, z dôvodu, že rozsudok Krajského súdu Korneuburg z 18. júla 2022, sp. zn. 326 Hv 43/22k, neobsahuje výrok o zaradení odsúdenej do výkonu trestu odňatia slobody, bolo potrebné prispôsobiť režim výkonu trestu odsúdenej, a to podľa § 48 Trestného zákona.

V kontexte uvedeného krajský súd správne v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu, vo vzťahu ku ktorému možno vo všeobecnosti uviesť, že ďalšie objasňovanie otázky zodpovedajúceho stupňa stráženia podľa § 48 Trestného zákona aktuálnym podmienkam výkonu trestu odňatia slobody odsúdeného v Rakúskej republike (aj vzhľadom na to, že v Rakúskej republike sa neuplatňuje vonkajšia diferenciacia trestu v takej podobe ako v Slovenskej republike) by bolo zjavne na úkor rýchlosti celého uznávacieho konania, čo by v konečnom dôsledku mohlo poprieť jeho samotný účel. Berúc do úvahy publikovanú judikatúru, prevzatie výroku o treste rozhodnutia súdu cudzieho štátu súdmi Slovenskej republiky, doplnené o výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s príslušným stupňom stráženia však podľa kritérií na prevzatie a výkon rozhodnutia, uvedených v § 17 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí musí zabezpečovať, aby uložená trestná sankcia nielen nezhoršila postavenie odsúdeného, ale aby aj v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii (primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122/2014).

Pre úplnosť potrebné dodať, že aj keď príkaz na vyhostenie nie je zahrnutý do rozsudku Krajského súdu Korneuburg z 18. júla 2022, sp. zn. 326 Hv 43/22k, bol Spolkovým cudzineckým a azylovým úradom 23. augusta 2022, č. k. 10588604/222009028, vydaný zákaz pobytu časovo obmedzený na 8 rokov (č. l. 5).

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd zamietol odvolanie odsúdenej B. C..

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.